Súd:	Krajský súd Trenčín
Spisová značka:	6Co/36/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3509201323
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Stanislava Marková
ECLI:	ECLI:SK:KSTN:2014:3509201323.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte, zloženom z predsedu JUDr. Romana Hargaša a členov JUDr. Stanislavy Markovej a JUDr. Ivety Martinákovej, v právnej veci navrhovateľa: Trenčianska Vodohospodárska spoločnosť, a.s. so sídlom Trenčín, Ul. 1. mája 11, IČO 36 306 410, právne zastúpená spoločnosťou A3 advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Trenčín, Horný Šianec 232, proti odporcovi: Bezovec - Poľnohospodárske družstvo so sídlom Modrová, Stará Lehota, IČO 00 223 603, právne zastúpený Mgr. Karolom Vlasákom, advokátom so sídlom Trenčín, Jilemnického 2, o náhradu nemajetkovej ujmy 35.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. októbra 2010, č. k. 6C/42/2009-69, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Zmier účastníkov v znení:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu 5.000 eur najneskôr do 10. januára 2013. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“ n e s c h v a ľ u j e .

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý nahradiť odporcovi trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 600,41 eur k rukám právneho zástupcu odporcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. októbra 2010, č. k. 6C/42/2009-69, bolo rozhodnuté tak, že návrh sa zamieta a navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 2.474,43 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu odporcu.

V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že návrhom, podaným dňa 16.03.2009, žiadal navrhovateľ zaviazať odporcu k zaplateniu 35.000 eur spolu s úrokom z omeškania 3% ročne odo dňa doručenia návrhu odporcovi. Ako dôvody svojho návrhu uviedol, že zo strany odporcu došlo k znečisteniu Modrovského potoka vypúšťanou močovkou v takej miere, že bola závažne znížená kvalita pitnej vody na vodnom zdroji "Studienka", ktorý ako jediný zásobuje Obec Modrová. V dôsledku závadnosti dodávanej vody museli byť odberatelia v dotknutej oblasti upozornení na zníženú kvalitu dodávanej vody a následne bol tento jediný zdroj pitnej vody v danej oblasti dočasne odstavený. Na strane odberateľov došlo k strate dôvery k navrhovateľovi ako dodávateľovi pitnej vody. Po predmetnej udalosti bol navrhovateľ v očiach odberateľov vnímaný ako nespoľahlivý dodávateľ a jeho produkt - pitná voda ako nekvalitná. Navrhovateľ tak konanie odporcu považoval za zásah do jeho dobrej povesti a ako reparáciu tohto zásahu požadoval finančné zadosťučinenie v uvedenej výške, a to na právnom základe § 19b ods. 3 v spojení s § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka výšky uplatneného nároku,

tento ako nemajetkovú ujmu podporne dovodil z podielu na ročnej tržbe navrhovateľa, ktorý pripadá na podiel akcií Obce Modrová v spoločnosti navrhovateľa. Odporca s návrhom nesúhlasil, žiadal návrh zamietnuť a priznať náhradu trov konania. V prvom rade vzniesol námietku premlčania uplatneného práva. Predmetnú udalosť nepoprel, necítil sa však za jej dôsledky zodpovedný, pretože nie je zrejmé, či ju nespôsobili iné fyzické osoby ako jeho zamestnanci. Odporca spochybnil, že by predmetná udalosť mohla mať dopad na dobrú povesť navrhovateľa a pokles spotreby vody v dotknutej oblasti považoval najmä za dôsledok vysokej ceny dodávanej vody.

Okresný súd ďalej v odôvodnení rozsudku poukázal na obsah jednotlivých vykonaných dôkazov a znenie ustanovení 19b ods. 2, 3 a § 100 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že odporca svojou činnosťou skutočne zasiahol do dobrej povesti navrhovateľa. Odporca totiž zodpovedá za znečistenie vody dodávanej navrhovateľom. Dodávanie takejto vody je v očiach odberateľov prirodzene vnímané ako nedostatok na strane navrhovateľa a navrhovateľ je v tejto súvislosti vnímaný odberateľmi negatívne. Uvedené vyplýva aj z prieskumu kvality služieb.

Vzhľadom na odporcom vznesenú námietku premlčania okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnený nárok nemožno priznať, pretože námietka je dôvodná. Podľa názoru okresného súdu právo na finančné zadosťučinenie za zásah do dobrej povesti v súlade s § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka považuje za premlčateľné, pretože je právom majetkovým. I keď sa možno stotožniť s navrhovateľom, že právo na ochranu dobrej povesti je "osobnostným právom" právnickej osoby, a teda ako nemajetkové právo je nepremlčateľné. Pri práve na finančné zadosťučinenie, ako práve vyplývajúcom z porušenia osobnostného práva, je určujúci obsah samotného nároku a nie povaha práva, z porušenia ktorého tento nárok vznikol. Majetková povaha finančného zadosťučinenia je zrejmá. Okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 278/2007, s ktorým sa stotožnil a prijal ho ako základ pre posúdenie vyššie uvedenej otázky.

K otázke premlčacej doby a začiatku jej plynutia okresný súd uviedol, že Občiansky zákonník ani iný právny predpis osobitne premlčanie finančného zadosťučinenia neupravuje. Preto okresný súd aplikoval ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka o všeobecnej premlčacej dobe, podľa ktorého je premlčacia doba trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. I táto otázka bola obdobne posúdená v citovanom rozhodnutí NS SR. Prvý raz teda mohol navrhovateľ uplatniť právo na finančné zadosťučinenie na súde vtedy, keď sa dozvedel, že k zásahu do dobrej povesti došlo a kto tento zásah spôsobil. K otázke vedomosti navrhovateľa o zásahu do dobrej povesti je v prvom rade potrebné určiť samotný okamih vzniku zásahu do dobrej povesti. Dobrá povesť právnickej osoby spočíva v tom, ako je táto vnímaná zvonka. Konkrétne u navrhovateľa teda to, ako bol vnímaný v prvom rade odberateľmi, následne aj obchodnými partnermi a podobne. Kvalita dodávanej vody je bezpochyby jedno z hlavných a podstatných kritérií. Moment, kedy odberatelia začali vnímať zhoršenú kvalitu dodávanej vody, možno teda považovať za počiatok zásahu do dobrej povesti. V danom prípade sa jedná o obdobie, kedy došlo k hláseniu závadnosti vody na dispečing navrhovateľa, následne k vyhláseniu o závadnosti vody v miestnom rozhlase a k náhradnému zásobovaniu cisternami. Už v tomto období muselo u dotknutých odberateľov dôjsť k poklesu ich mienky o navrhovateľovi. Okresný súd považoval za podstatné, kedy tento pokles mienky, teda zásah do dobrej povesti, vnímal navrhovateľ. Vedomosť o tomto zásahu bola u navrhovateľa daná v okamihu, kedy sa dozvedel, že nízka kvalita vody vyšla v Obci Modrová najavo, teda najneskôr v čase, keď sám začal do obce dodávať pitnú vodu cisternami (19.01.2004). Je všeobecne známe, aký negatívny dopad na dobrú povesť výrobcu alebo poskytovateľa služieb má zverejnenie informácie o vade jeho produktu alebo služby (napr. hromadné opravy vozidiel značky Toyota pre výrobnú vadu). Následné preukázanie poklesu dobrej povesti v prieskume spokojnosti so službami navrhovateľa je len objektívnym potvrdením zásahu do dobrej povesti a nie okamihom, kedy sa navrhovateľ o zásahu mohol prvý krát dozvedieť. Pokiaľ ide o druhú podmienku začatia plynutia premlčacej doby, teda vedomosť o subjekte, ktorý zásah spôsobil, táto vedomosť bola u navrhovateľa daná v čase, kedy jeho pracovníci zistili pôvod znečistenia Modrovského potoka odporcom, teda dňa 08.02.2004. Preto okresný súd považoval tvrdenie navrhovateľa, že o zodpovednom subjekte sa dozvedel až po oslobodení zamestnancov odporcu spod obžaloby, za neopodstatnené. Výsledok trestného konania iba konštatuje nedostatok trestnej zodpovednosti u obvinených, no nijako nepoukazuje na žiadny iný subjekt, zodpovedný za predmetnú udalosť.

S poukazom na uvedené okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľ mohol o zásahu do dobrej povesti vedieť najneskôr 19.01.2004, kedy pre závadnú vodu začal túto dodávať cisternami a o zodpovednom subjekte sa dozvedel 08.02.2004, kedy jeho pracovníci zistili, že príčinou znečistenia je činnosť odporcu. Trojročná premlčacia doba tak začala plynúť, keď boli naplnené obe podmienky, teda dňa 08.02.2004 a uplynula dňa 08.02.2007. Keďže bol návrh podaný až 16.03.2009 a odporca vzniesol námietku premlčania, právo na finančné zadosťučinenie nemožno priznať z dôvodu jeho premlčania.

Na základe vyššie uvedeného okresný súd nevykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa a výsluchom starostu Obce Modrová na okolnosti, ako vnímali vzniknutú situáciu obyvatelia obce a ako vnímal zásah do dobrej povesti navrhovateľ, nakoľko tieto okolnosti nepovažoval okresný súd v konaní za sporné.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. Odporca bol v konaní plne úspešný, preto mu proti neúspešnému navrhovateľovi patrí plná náhrada trov konania v sume 2.474,43 eur.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V dôvodoch odvolania poukázal na rozhodnutia R 38/1975 a V 25/1980, týkajúce sa vedomostnej stránky o vzniku škody. Uviedol, že spoločným menovateľom právnych viet týchto rozhodnutí je potreba vedomosti poškodeného o škode a udalosti, ktorá ju vyvolala, ale aj úplná vedomosť o takom rozsahu škody. Pre vedomosť o škode nestačí iba objektívna vedomosť o škodovej udalosti v neurčitej výške. Takáto dostatočne spoľahlivá vedomosť u navrhovateľa vzišla až z prieskumu o kvalite služieb, vykonaného v roku 2007. Dovtedy navrhovateľ nevedel a ani nemohol predpokladať, že zo škodovej udalosti vznikla až taká intenzita zásahu, ktorej závažnosť si vyžaduje satisfakciu. V roku 2004 alebo neskôr navrhovateľ nemohol zhodnotiť, ako sa škodová udalosť prejaví v odberoch, tržbách a nehovoriac už o celkovej strate dôvery k ostatným súvisiacim službám navrhovateľa, ktoré sa stali zjavnými až v budúcnosti. Bez komplexu týchto neskôr nazhromaždených informácií nemohol navrhovateľ v čase vzniku škodovej udalosti vedieť a logicky ani výšku ujmy aj spoľahlivo vyčísliť. K záveru okresného súdu, kedy mohol navrhovateľ vedieť o totožnosti odporcu ako znečisťovateľa, navrhovateľ vyslovil názor, podľa ktorého oslobodenie spod obžaloby síce znamená oslobodenie spod obžaloby, avšak rozhodnutie o oslobodení bolo také, že skutok je zároveň škodovou udalosťou. Pre navrhovateľa ako poškodeného to predstavovalo posun v jeho subjektívnom vnímaní o tom, že za škodu zodpovedá iná osoba. Vyššiu mieru subjektívneho presvedčenia navrhovateľa, že za škodu zodpovedajú obžalovaní, umocňovala skutočnosť, že boli postavení pred súd. Podľa názoru navrhovateľa okresný súd sa mýlil, ak uviedol, že pre vedomosť navrhovateľa o tom, kto za škodu zodpovedá, nemalo rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby význam. Okolnosť, že sa nedokázala vina pôvodne obžalovaných, neznamená záver, že by zároveň malo dôjsť k nejakej konverzii formy zavinenia. Priebeh škodovej udalosti a jej komisívny charakter svedčí o tom, že niekto protiprávne musel konať a podľa § 135 O.s.p. je žiaduce aj v civilnom konaní vychádzať zo záverov súdu v trestnom konaní o tom, že trestný čin sa stal a stal sa úmyselne. Potom nie je dôvod ďalej pochybovať, že táto škodová udalosť vznikla úmyselným zavinením, v ktorom bol postihnutý aj eventuálny následok, ktorý je predmetom tohto konania. V súvislosti s otázkou premlčania navrhovateľ vyjadril názor, že právo na ochranu dobrého mena je nehmotnej povahy a preto sa nepremlčuje. Selektívne chápaná premlčateľnosť nároku by znamenala, že po uplynutí premlčacej doby sa nebude dať nariadiť napríklad ospravedlnenie alebo zdržanie sa zásahov. Súdna deklarácia vzniku zásahov do nepremlčateľných práv, ale s časovým obmedzením sankciovania takýchto zásahov, odporuje nielen absolútnej povahe týchto práv, ale aj účelu občianskeho súdneho konania o nich. Navrhovateľ preto považuje svoj právny nárok za riadne a včas uplatnený pri zachovaní subjektívnej lehoty, ktorá mohla začať plynúť najskôr koncom roka 2007, kedy bol navrhovateľovi odovzdaný predmet prieskumu spokojnosti, čím sa dozvedel o škode a najneskôr vyhlásením rozsudku v trestnom konaní dňa 13.10.2008, kedy sa dozvedel, že za škodu môže odporca. Vzhľadom na to, že objektívna premlčacia škoda je až desaťročná a plynutie je odvodené od úmyselného trestného činu a preto táto lehota ešte neuplynula. Navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Vo vyjadrení uviedol, že bolo na vôli navrhovateľa, kedy začne zisťovať finančnú škodu. Niet pochýb, že

najneskôr od 09.02.2004 začala navrhovateľovi plynúť subjektívna lehota na to, aby zistil, či došlo k zníženiu povesti a ujme na dobrom mene z pohľadu odberateľov pitnej vody. Odporca sa nestotožnil ani s tvrdeniami navrhovateľa v súvislosti s trestným konaním, lebo oslobodením obžalovaných spod obžaloby nedošlo k určeniu objektívnej zodpovednosti odporcu. Odporca poukázal aj na to, že odvodzovanie nároku navrhovateľa od poklesu spotreby vody nie je dôvodné a poukázal na to, že v období od 31.12.2003 do 05.09.2008 došlo k nárastu ceny vody v obci Modrová o 98,78 %. Podľa názoru odporcu navrhovateľ nezdôvodnil, ako dospel k uplatňovanej sume 35.000 eur, keď stratu na tržbách za dodávku pitnej vody registroval vo výške 18.400 eur za obdobie posledných štyroch rokov pred podaním návrhu. Podľa názoru odporcu okresný súd vec správne posúdil a preto navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny a zaviazal navrhovateľa k úhrade trov právneho zastúpenia odporcu v odvolacom konaní, pozostávajúcich z odmeny za jeden úkon právnej pomoci vo výške 492,93 eur, režijného paušálu 7,41 eur a DPH 20%, celkovo 600,41 eur.

V odvolacom konaní bolo odvolaciemu súdu doručené písomné podanie, nazvané „Spoločné podanie účastníkov odvolacieho konania“. V tomto podaní obaja účastníci navrhli, aby odvolací súd v zmysle § 99 v spojení s § 220 O.s.p. zmenil rozsudok okresného súdu tak, že schváli súdny zmier účastníkov v znení: „odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi peňažnú sumu 5.000 eur najneskôr do 10. januára 2013, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a účastníkom sa vracia pomerná časť zaplatených súdnych poplatkov“.

Vzhľadom na to, že účastníci podali odvolaciemu súdu návrh na schválenie zmieru, musel odvolací súd v zmysle § 222 ods. 2 O.s.p. konať aj o tomto procesnom návrhu v odvolacom konaní.

Podľa § 99 ods. 1 prvá veta O.s.p. ak to povaha veci pripúšťa, môžu účastníci skončiť konanie súdnym zmierom.

Podľa § 99 ods. 2 O.s.p. súd rozhodne o tom, či zmier schvaľuje; neschváli ho, ak je v rozpore s právnymi predpismi. V takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa § 99 ods. 4 O.s. p. schválený zmier má účinky právoplatného rozsudku. Rozsudkom však môže súd zrušiť uznesenie o schválení zmieru, ak je zmier podľa hmotného práva neplatný. Návrh možno podať do troch rokov od právoplatnosti uznesenia o schválení zmieru.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

V prejednávanej veci je nepochybné, že odporca vo vzťahu k navrhovateľom uplatnenému nároku v tomto súdnom konaní v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplatnil námietku premlčania, ktorú okresný súd napadnutým rozsudkom uznal a v zmysle § 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka navrhovateľovi nepriznal uplatnené právo, keď návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Podľa právneho názoru odvolacieho súdu uplatnená námietka premlčania nároku dlžníkom z hľadiska účelu ustanovenia § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka (predchádzanie dlhodobej neistote v právnom vzťahu), je takým úkonom, ktorý po jeho vykonaní nie je možné vziať späť. Odvolací súd pritom poukazuje na to, že uplatnením námietky premlčania zo strany dlžníka právo veriteľa voči dlžníkovi ako také nezaniká, ale sa len oslabuje v tom zmysle, že ho už nie je možné priznať súdnym rozhodnutím a následne ho realizovať prostredníctvom výkonu súdneho rozhodnutia.

Keďže rozhodnutie o schválení, resp. neschválení súdneho zmieru medzi účastníkmi je podľa § 99 ods. 2 O.s.p. závislé od toho, či je navrhovaný zmier v súlade s právnymi predpismi, s poukazom na ustanovenie § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 99 ods. 4 O.s.p. (účinky schváleného zmieru)

stál odvolací súd pred úlohou posúdiť, či odporcom vznesená námietka premlčania, ktorú v napadnutom rozsudku akceptoval okresný súd, je dôvodná alebo nie aj pre potreby rozhodnutia o návrhu účastníkov na schválenie zmieru. Odvolací súd pritom vychádza z toho, že v prípade dôvodnosti tejto námietky premlčania, ktorú s poukazom na vyššie uvedené nie je možné vziať späť, by schválenie navrhnutého súdneho zmieru bolo s poukazom na ustanovenie § 99 ods. 4 O.s.p. v rozpore s ustanovením § 101 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka, čo by bol zákonný dôvod na neschválenie súdneho zmieru podľa § 99 ods. 2 prvá veta text za bodkočiarkou O.s.p. V prípade opačného záveru (právo nie je premlčané), by v súvislosti s návrhom na zmier neexistovali uvedené prekážky pre jeho schválenie.

S poukazom na uvedené odvolací súd musí konštatovať, že v prejednávanom prípade je posúdenie otázky úspešnosti odporcom vznesenej námietky premlčania v odvolacom konaní podstatné nielen vo veci samej vzhľadom na dôvody napadnutého rozsudku a dôvody odvolania, ale jej konečné a správne vyriešenie je predpokladom aj pre správne rozhodnutie o návrhu účastníkov na uzavretie súdneho zmieru. Keďže správne rozhodnutie o návrhu účastníkov na uzavretie zmieru je závislé od konečného posúdenia otázky dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, ktorú otázku vzhľadom na obsah napadnutého rozhodnutia a dôvody odvolania je odvolací súd oprávnený vyriešiť jedine v merite veci (zákaz prejudikovania veci pre jej meritórnym rozhodnutím), odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávnom prípade podľa § 211 ods. 2 O.s.p. nie je možné primerane aplikovať ustanovenie druhej vety § 99 ods. 2 O.s.p. (viď aj neprípustnosť odvolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu proti rozhodnutiu o návrhu účastníkov na uzavretie zmieru - § 201 O.s.p.) Preto odvolací súd najskôr pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku na základe odvolania navrhovateľa.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o návrhu navrhovateľa vo veci samej, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s týmito skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. na ne poukazuje.

Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že považuje za správne úvahy okresného súdu o premlčateľnosti navrhovateľom v návrhu uplatneného práva na primerané zadosťučinenie v peniazoch podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka., ktoré úvahy okresný súd podporil aj poukazom na konkrétne rozhodnutie najvyššieho súdu a závery ktorého nespochybňuje ani súčasná ustálená súdna prax. Odvolací súd v súvislosti s dôvodmi odvolania sa stotožňuje s názorom navrhovateľa, podľa ktorého právo na ochranu svojho dobrého mena ako také je nehmotnej povahy a že otázky premlčania sa majú posúdiť obdobne, ako pri osobnostných právach fyzických osôb. Vyplýva to z ustanovenia § 19b Občianskeho zákonníka, týkajúceho sa právnických osôb, ktoré je obdobou ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka, týkajúceho sa fyzických osôb. V zmysle ústavného princípu rovnosti pred zákonom teda niet dôvodu k rozdielnemu prístupu pri aplikácii ustanovenia § 13 a § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka.

Podľa názoru odvolacieho súdu úvahy navrhovateľa v odvolaní, podľa ktorých by z odôvodnenia napadnutého rozsudku by mal vyplývať záver o premlčateľnosti práva na zadosťučinenie podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka aj v inej, ako peňažnej forme, nemajú oporu v odôvodnení tohto rozsudku. Okresný súd okrem iného uviedol: „I keď sa možno stotožniť s navrhovateľom, že právo na ochranu dobrej povesti je "osobnostným právom" právnickej osoby, a teda ako nemajetkové právo nepremlčateľné. Pri práve na finančné zadosťučinenie, ako práve vyplývajúcom z porušenia osobnostného práva je určujúci obsah samotného nároku a nie povaha práva, z porušenia ktorého tento nárok vznikol. Majetková povaha finančného zadosťučinenia je zrejmá. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 278/2007, s ktorým sa stotožnil a prijal ho ako základ pre posúdenie vyššie uvedenej otázky.“ Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že okresný súd v otázke práva

na zadosťučinenie podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka zaujal správny právny názor, podľa ktorého toto právo v nepeňažnej forme sa nepremlčuje a v peňažnej forme sa premlčuje. S uvedeným právnym záverom sa v plnom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd.

Za správne považuje odvolací súd aj úvahy okresného súdu o začiatku plynutia premlčacej doby a jej zákonnej dĺžke. Nad rámec správnych úvah okresného súdu v týchto otázkach odvolací súd považuje za potrebné dodať, že niet skutkových pochýb o znečistení povrchových vôd v dôsledku protiprávnej činnosti odporcu, resp. osôb použitých pri činnosti odporcu. Keďže Občiansky zákonník neobsahuje osobitné ustanovenia o zodpovednosti podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, je na daný prípad podľa názoru odvolacieho súdu potrebné podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka primerane aplikovať ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak teda okresný súd dospel ku skutkovým záverom, podľa ktorých sa navrhovateľ najneskôr 19.01.2004 dozvedel o závadnosti dodávok pitnej vody a dňa 08.02.2004 svojimi pracovníkmi zistil, že príčinou znečistenia bola činnosť odporcu, správnosť ktorých skutkových zistení okresného súdu má úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, okresný súd správne vyvodil, že na základe týchto poznatkov boli naplnená vedomostná stránka navrhovateľa o okolnostiach spôsobilých poškodiť jeho dobré meno a o tom, že vznikli v dôsledku činnosti odporcu. Preto odvolací súd považuje za správne úvahy okresného súdu o začiatku a plynutí premlčacej doby v prejednávanom prípade. Prebiehajúce trestné stíhanie a jeho výsledok s poukazom na analogickú aplikáciu ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka pritom nemožno považovať za prekážku možnosti uplatnenia nároku navrhovateľa na ochranu dobrého mena podľa § 19 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka voči odporcovi v občianskom súdnom konaní.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazoval na úvahy o vedomostnej zložke v súvislosti so vznikom škody a na konkrétne rozhodnutia, odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom návrhu navrhovateľa bolo nepochybne uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie v peniazoch za neoprávnený zásah do dobrej povesti navrhovateľa podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka. Preto počiatok vedomosti navrhovateľa o neoprávnenom zásahu do uvedeného práva navrhovateľa konaním odporcu, teda počiatok plynutia premlčacej na uplatnenie primeraného zadosťučinenia v peniazoch podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, nemožno odvodzovať od momentu ustálenia výšky ušlého zisku z titulu práva na náhradu škody podľa ustanovení § 420 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, teda iného práva.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je vo výroku o veci samej vecne správny. Preto súd potvrdil odvolaním navrhovateľa napadnutý rozsudok tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedený záver o premlčaní uplatneného nároku navrhovateľa na primerané zadosťučinenie v peniazoch za neoprávnený zásah odporcu do dobrej povesti navrhovateľa odvolací súd dospel k právnemu záveru, podľa ktorého schválenie súdneho zmieru účastníkov v znení, uvedenom vo výroku tohto rozsudku, by bolo v rozpore s ustanovením § 101 ods. 1, najmä veta tretia Občianskeho zákonníka s poukazom na účinky takéhoto rozhodnutia podľa § 99 ods. 4 O.s.p. Preto odvolací súd podľa § 99 ods. 2 prvá veta za bodkočiarkou O.s.p. neschválil účastníkmi navrhnutý zmier.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešný odporca si v odvolacom konaní uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v celkovej výške 600,41 eur, pozostávajúce z odmeny úkon právnej pomoci vo veci samej (vyjadrenie k odvolaniu) vo výške 492,93 eur podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, režijného paušálu vo výške 7,41 eur podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky a 20% DPH. Na základe preskúmania takto uplatnených trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní odvolací súd dospel k záveru, že uplatnený nárok je v súlade s uvedenou vyhláškou. Preto odvolací súd priznal odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia v odvolaco konaní tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .